

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Ławnik SN Kazimierz Tomaszek

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. J. B.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2021 roku

odwołania wniesionego przez prokurator J. B.

od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w W. z dnia 7 lipca 2020 roku, sygn. akt PK I SD (...) w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych

postanowił:

1. na podstawie art. 462 § 2 kpk w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia nie uwzględnić;

2. na podstawie art. 437 § 1 kpk w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Prokurator J. B. postanowieniem Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 20 grudnia 2019 roku (sygn. PO V WO (...)) została zawieszona w czynnościach służbowych, w związku z powzięciem informacji: że z półki pani prokurator M. K., wzięła ona nieprzeznaczoną dla niej teczkę osobową P. U. ze sprawy o sygnaturze

PO I Ds (...) wraz z postanowieniami o rozpoznaniu zażaleń złożonych przez podejrzanego, dotyczącymi udzielenia zgody na korzystanie z aparatu telefonicznego, a następnie nie przekazała zabranych dokumentów referentowi postępowania, ukrywając dokumenty, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, przekraczając w ten sposób swoje uprawnienia i działając na szkodę interesu publicznego; że dnia 17 grudnia 2019 roku wzięła ona z półki pani prokurator M. K., nieprzeznaczone dla niej pismo podejrzanego P. K., złożone w toku postępowania o sygnaturze PO I Ds (...) nadzorowanego przez panią prokurator M. K., stanowiące wniosek o wyrażenie zgody na kontakt telefoniczny, a następnie nie przekazała zabranego dokumentu referentowi postępowania, ukrywając dokument, którym nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, przekraczając w ten sposób swoje uprawnienia i działając na szkodę interesu publicznego; dnia 20 grudnia 2019 roku z półki pani prokurator M. K., wzięła nieprzeznaczoną dla niej teczkę osobową ze sprawy o sygnaturze PO I Ds (...) dotyczącą K. P., a następnie nie przekazała zabranych dokumentów referentowi postępowania pani prokurator M. K. ukrywając dokumenty, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, przekraczając w ten sposób swoje uprawnienia i działając na szkodę interesu publicznego.

Prokurator Okręgowy w P. wnioskiem z dnia 20 grudnia 2019 roku, wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym o obniżenie prokurator J. B. wynagrodzenia do wysokości 50%. W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że okoliczności sprawy wskazywały na potrzebę natychmiastowego odsunięcia prokurator J. B. od obowiązków służbowych w trybie art. 150 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (dalej: pop). Charakter czynu przemawiał także za obniżeniem wynagrodzenia do wysokości 50%.

W toku postępowania prokurator J. B. przedstawiła dokumentację wskazującą na jej trudną sytuację osobistą i materialną, związaną z kosztami leczenia, kredytu hipotecznego i pomocy w utrzymaniu matki. Wniosła ona o obniżenie wynagrodzenia do 80%.

Postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w W. z dnia 7 lipca 2020 roku, na podstawie art. 152 § 1 pop

obniżono prokurator J. B. wynagrodzenie do wysokości do 80%, na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych. W uzasadnieniu wskazano, że wniosek Prokuratora Okręgowego zasługiwał na uwzględnienie w części. Zdaniem sądu I instancji utrzymanie prokurator J. B. pełnego wynagrodzenia w sytuacji, gdy nie świadczyła pracy w czasie zawieszenia w czynnościach służbowych, byłoby niezasadne. Wystarczającym było przy tym, przy wzięciu pod uwagę sytuacji osobistej, zdrowotnej i rodzinnej prokurator J. B., obniżenie jej wynagrodzenia do 80%.

Odwołanie od tego postanowienia wniosła prokurator J. B.. Postawiła ona zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 152 § 1 pop w zw. z art. 462 § 1 kpk, mającej wpływ na treść orzeczenia i polegającej na braku wskazania w sentencji postanowienia, iż obniżenie wynagrodzenia do wysokości 80% nastąpi na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych, począwszy od dnia 7 lipca 2020 roku, gdyż obniżenie wynagrodzenia, zgodnie z treścią art. 462 § 1 kpk jest skuteczne od czasu jego wydania do czasu zakończenia terminu zawieszenia, natomiast nie może działać wstecz. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez wskazanie, iż obniżenie wynagrodzenia do wysokości 80% nastąpi na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych, począwszy od dnia 7 lipca 2020 roku. Nadto wniosła o wstrzymanie wykonalności zaskarżonego postanowienia do dnia rozpoznania niniejszego odwołania oraz odwołania w przedmiocie przedłużenia okresu zawieszenia w czynnościach służbowych. W uzasadnieniu wskazano, że w sentencji zaskarżonego postanowienia nie wskazano dnia, od którego obniżenie wynagrodzenia miałoby obowiązywać, nie wynikało to także z treści uzasadnienia. Skarżąca zakwestionowała brak określenia dokładnej daty początku obniżenia wynagrodzenia, zaś postanowienie o takim charakterze jest skuteczne od dnia jego wydania. W związku z tym obniżenie wynagrodzenia nie może obejmować okresu sprzed wydania postanowienia w tym przedmiocie, nie może działać z mocą wsteczną. Skarżąca podniosła, że nie budzi wątpliwości, kiedy obniżenie wynagrodzenia przestaje obowiązywać. Nie mogła podzielić stanowiska sądu I instancji dopuszczającego możliwość obniżenia wynagrodzenia wstecz. Sąd I instancji rozpoznał wniosek o obniżenie wynagrodzenia po upływie ponad pół roku, czego konsekwencje nie mogły zostać zrzucane na nią. Zdaniem

skarżącej postanowienie o obniżeniu wynagrodzenia jest skuteczne od daty jego wydania, ale nie może działać wstecz, tak jak to zostało określone przez sąd I instancji, a żadna norma prawna nie przewiduje takiego wstecznego działania tego środka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie prokurator J. B. nie mogło skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić należy, że w sprawie nie było żadnych podstaw do orzekania poza granicami środka zaskarżenia. Ponadto nie sposób jest odmówić racji stanowisku skarżącej co do możliwości obniżenia wynagrodzenia za okres przed wydaniem postanowienia w tym zakresie. Tyle tylko, że okoliczność taka wcale nie wynikała z treści zaskarżonego postanowienia, a właściwa interpretacja sentencji postanowienia sądu I instancji, uwzględniająca brzmienie przepisów Kodeksu postępowania karnego, nie pozostawiała w tym względzie wątpliwości, że środek ten mógł być zastosowany od dnia wydania postanowienia.

Podzielić w tym miejscu należy stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 12 czerwca 2019 roku, sygn. akt II DO 2/19 (Lex nr 2683363), co do braku możliwości orzeczenia obniżenia wynagrodzenia za okres sprzed daty wydania postanowienia w tym zakresie i w tym względzie należy odesłać do przedstawionej w tym orzeczeniu argumentacji co do wykładni art. 462 § 1 kpk. Niemniej jednak, jak już podniesiono, w niniejszej sprawie treść sentencji zaskarżonego postanowienia nie stwarzała żadnych obiektywnych wątpliwości interpretacyjnych co do początku okresu obowiązywania obniżenia wynagrodzenia. Data ta, w przeciwieństwie do momentu zakończenia obowiązywania tego środka, w sentencji nie została określona, bowiem ze swej istoty środek ten mógł zacząć obowiązywać z datą wydania postanowienia. Jakkolwiek odmienna interpretacja tej okoliczności nie znajdowałaby oparcia w art. 462 § 1 kpk. Sąd I instancji wskazując okres obniżenia wynagrodzenia na czas zawieszenia w czynnościach służbowych, w istocie wskazywał na okres końcowy stosowania tego środka, utożsamiając w sposób naturalny jego początek z datą wydania postanowienia. Mając to na względzie, o ile podzielić należy stanowisko skarżącej w tym zakresie, o tyle nie można się z nią zgodzić, że w zaskarżonym

postanowieniu sąd I instancji orzekł o zastosowaniu tego środka wstecz. Takie stanowisko należało uznać za niezasadne. W związku z tym brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, albowiem w istocie jest ono zgodne ze stanowiskiem skarżącej zawartym w środku zaskarżenia, zaś za początek obowiązywania obniżenia wynagrodzenia należało uznać datę wydania zaskarżonego postanowienia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji